

Meditācijas: Parastā laika 3. nedēļas sestdiena

Piedāvātās tēmas ir šādas:
Jēzus, perfektā cilvēka,
nogurums; atteikšanās no sevis
Kristū, lai nonāktu labā ostā;
redzēt Jēzu arī grūtībās.

27.01.2024

GENESARETES ezers ar 165
kvadrātkilometru lielu platību un 43
metru dziļumu ir diezgan pieticīgs
ezers. Tomēr, neraugoties uz tā
nelielo izmēru, tas bija bagāts ar

zivīm, un tā ūdeņos plosījās spēcīgas vētras, kā tas ir vēl šodien. Tas atrodas zemes ieplakā, ko ieskauj kalni, starp kuriem paveras Jordānas ieleja un Esdraelonas līdzenums. Pa šiem dabiskajiem koridoriem cauri ezeram plūst spēcīgas vēja brāzmas, kas satek ezerā un izraisa niknus viļņus, kuru pietiek, lai apgāztu pat nelielu laivu.

Viena no šādām vētrām pāršalca ezeru, kad Jēzus un Viņa mācekļi šķērsoja ezeru. Bija vakars. Nupat bija beigusies intensīva sludināšanas diena lielam ļaužu pūlim. Cilvēku pūlis bija tik liels, ka Kungam nācās iekāpt laivā un nedaudz attālināties no krasta, lai viņi varētu Viņu redzēt un dzirdēt. Jēzus pēc tam bija tajā pašā laivā, noguris: "Viņš sēdēja kuģa pakalgalā un gulēja uz galvas balsta" (Mk 4, 38). Šī ir vienīgā reize, kad evaņģēlijos Viņš ir redzams guļam. "Katrs no šiem cilvēku žestiem ir Dieva žests. Kristū miesīgi

mājo visa dievišķības pilnība. Kristus ir Dievs, kas tapis cilvēks, pilnīgs cilvēks, vesels cilvēks. (1) Ir aizkustinoši Viņu šādi kontemplēt: izsmeltu, pēc dienas darba, kurā Viņš ir pilnībā atdevis sevi, līdz Viņam pietrūkst spēka, un, lai to atgūtu, nepieciešams dziļš miegs.

"Jēzus nogurums, Viņa patiesās cilvēcības pazīme, var tikt uzskatīts par priekšvēstnesi Viņa ciešanām, ar kurām Viņš paveica mūsu izpiršanas darbu. "2 Viņš mums parādās kā pilnīgs cilvēks, vienāds ar mums visā, izņemot grēku. Un mēs vieglāk saprotam, ka ar Viņa žēlastību arī mēs varam iemiesot Viņa dzīvi, pat ja reizēm mums tas šķiet grūti, pat ja mēs nogurstam, pat ja jūtam mīlestības dēļ veiktā ikdienas darba smagumu.

VĒTRA PLOSĀS. Viļņi kļūst vētraini.
Ir skaidri dzirdams laivas koka

čīkstēšana. Mācekļi, pieredzējuši zvejnieki, ir saspringti. Viņu pieredze liecina, ka vētra ir bīstama. Viņi brīnās, ka šajā kritiskajā situācijā Jēzus joprojām gul. Viņi pamodina Viņu ar frāzi, kas zem pārmetuma šķietamības ir pilna pārlicības: "Skolotāj, vai Tev nerūp, ka mēs bojā ejam? Kungs pieceļas, aizrāda vēju un saka jūrai: "Klusē, klusē! Un vējš norima, un iestājās liels klusums. Tad Viņš tiem sacīja: "Kāpēc jūs baidāties? Vai jums vēl nav ticības?

Apbrīnoti, mācekļi atkal ir pārņemti bijības, bet tagad tā ir cita veida bijība: jūras lielums nomaina Kristus, patiesa Dieva un patiesa cilvēka, noslēpuma lielumu. Svinīgais žests, ar kuru tiek nomierināta vētrainā jūra, nepārprotami liecina par Kristus kundzību pār negatīvajām varām un liek domāt par Viņa dievišķību: "Kas tas ir," izbrīnā un bailēs jautā mācekļi, "ka pat vējš un ūdeņi Viņam paklausa? Viņu ticība

vēl nav stingra, tā vēl tikai veidojas, tā ir baiļu un paļāvības sajaukums; turpretī Jēzus paļāvība uz Tēvu ir pilnīga un tīra. Tāpēc ar šo mīlestības spēku Viņš var gulēt vētrā, drošs un vesels Dieva rokās "(3).

Arī mūsu ticība joprojām veidojas, tā vienmēr aug. Mēs bieži vien esam nobijušies, nobijušies, nedroši, saskaroties ar mazām vai lielām vētrām: kārdinājumiem, neveiksmēm, vilšanos sevī, neveiksmēm... Tas ir brīdis, kad piesaukt Jēzu, lai Viņš palīdz mums stāties pretī šīm situācijām ar mieru un atdošanos. Kā svētais Augustīns ir ieteicis: "Neļauj vilņiem tevi aizskaloņ tavas sirds apjukuma priekšā. Tomēr, pat ja mēs esam cilvēki, neļausimies izmisumam, ja vējš nomāc mūsu dvēseles jūtas. Pamodīsimies pie Kristus: mūsu ceļojums būs mierīgs, un mēs ieradīsimies labā ostā "(4).

Pilnīgi tukšā Svētā Pētera laukumā, lietus laikā, krucifiksa un Dievmātes tēla priekšā, 2020. gada martā pāvests Francisks vadīja lūgšanu vigīliju visai cilvēcei grūtā laikā, pandēmijas vidū. Viņš izvēlējās komentēt tieši Evaņģēlija fragmentu, kuru mēs pārdomājam. Viņa vārdi var palīdzēt mums arī citos grūtos brīžos, kas var rasties mūsu dzīvē.

"Kāpēc jūs baidāties, vai jums vēl nav ticības? Kungs, tu mūs aicini, aicini uz ticību, kas nozīmē ne tik daudz ticēt, ka tu eksistē, bet nākt pie tevis un uzticēties tev (...). Tas ir ne tik daudz ticēt, ka tu eksistē, bet nākt pie tevis un uzticēties tev (...) Tu mūs aicini pieņemt šo pārbaudījumu laiku kā izvēles laiku. Tas ir nevis tava sprieduma laiks, bet mūsu sprieduma laiks: laiks izvēlēties starp to, kas patiešām ir svarīgs, un to, kas ir garāmejošs, lai nošķirtu to, kas ir vajadzīgs, no tā, kas nav vajadzīgs. Tas ir laiks, lai atjaunotu dzīves

virzienu uz Tevi, Kungs, un uz citiem (...) "Kāpēc tu baidies, vai tev vēl nav ticības? Ticības sākums ir apzināties, ka mums ir nepieciešama pestīšana. Mēs neesam pašpietiekami, mēs grimstam vieni. Mums ir vajadzīgs Kungs, kā senajiem jūrniekiem bija vajadzīgas zvaigznes. Uzaicināsim Jēzu mūsu dzīves laivā. Nodosim savas bailes Viņam, lai Viņš tās pārvarētu. Tāpat kā mācekļi, mēs piedzīvosim, ka ar Viņu uz klāja mēs neapdraudēsim savu kuģi. Jo tāds ir Dieva spēks: visu, kas ar mums notiek, pat slikto, pārvērst par kaut ko labu. Viņš ienes mieru mūsu vētrās, jo ar Dievu dzīve nekad nemirst "(5).

"Kad ciešanas nāk tik cilvēciskā, parastā veidā - grūtības, ģimenes problēmas... vai tie tūkstoš sīkumi, kas ir ikdienišķā dzīvē -, ir grūti aiz tām saskatīt Kristu. -Atveriet savas rokas padevīgi pret šīm naglām... un jūsu sāpes kļūs par prieku "(6). Ar

svētās Marijas, "Jūras zvaigznes",
aizbildniecību lūgsim mūsu Kungu
vairost mūsu ticību, atbrīvot mūs no
bailēm un piepildīt mūs ar cerību.

1 Svētā Hosemarija, Kristus iet
garām, Nr. 109.

2 Benedikts XVI, "Eņģeļa lūgšana",
2011. gada 27. III.

3 Benedikts XVI, Homīlija, 21-
VI-2009.

4 Svētais Augustīns, 63. sprediķis, 3.
lpp.

5 Francisks, Ārkārtas lūgšanu brīdis
epidēmijas laikā, 27-III-2020.

6 Svētā Hosemārija, Brāļi, Nr. 234.

.....

lv-lv/article/meditācijas-parasta-laika-3-
nedēļas-sestdiena/ (9.03.2026)